

[Flygaard.]

ere boligstandard, men forudsætningerne rent samfundsøkonomisk skal være til stede. For lejernes vedkommende peger vi på en afvikling af rentesikringen, medens boligsikringen må begrænses til at løse rent sociale opgaver, og det er retsforbundets opfattelse, at de sociale boligselskaber ikke på det almindelige udlejningsmarked skal nyde nogen favorstilling i forhold til det private udlejningsbyggeri. Ud fra synspunktet om at skabe balance mellem ejere og lejere må de skattemæssige fordele, der er knyttet til parcellhusene, fjernes.

Men det er også givet, at man nu er nået dertil, hvor man skal stoppe al tale om yderligere undersøgelser osv. Sagen er nemlig tilstrækkelig belyst. Det drejer sig nu om at gennemføre den politiske beslutningsproces, at drage konklusionen; præmisserne ligger simpelt hen på bordet. Befolkningen har et rimeligt krav på at få at vide, efter hvilke retningslinjer der kan disponeres fremover. Det er helt uanstændige vilkår, man har budt befolkningen ved halve boligpolitiske løsninger. Det offentlige bør ikke gennemføre en større bygge- og anlægsaktivitet, end der er basis for. Det nuværende bygge- og anlægsstop har skabt en uheldig opbremsning, fordi der derved skabes meget store svingninger i det offentlige økonomiske aktivitetsniveau.

Et andet område, der i stort omfang har bidraget til den offentlige udgiftsekspllosion, er den sociale sektor. I og med at man har forladt det gamle synspunkt, at man skal yde hjælp, hvor der er behov og trang, og er gået over til at yde til alle eller flere, har man faktisk ikke haft styr på udgifterne. Som forholdene er, er der ikke spor at sige til, at mange sidder og regner på, om det nu kan betale sig at gøre en ekstra indsats, at tjene en ekstra skilling.

Alle kender til følgende problemstilling: hvis jeg forøger min indkomst fra 40.000 kr. til 60.000 kr., skal jeg betale så meget mere i skat, og så mister jeg boligsikringen, det bliver dyrere at sende børnene i børnehave osv. Det viser klart behovet for at få hævet den skattefrie bundgrænse, så de sociale ydelser, der ydes ud fra et transskriterium, bliver skattefrie. Det understreger også behovet for, at de offentlige udgifter i det hele taget bliver reduceret.

Hvilket udbytte og hvilke omkostninger er der forbundet med en indsats fra det offentlige side? Jeg tror egentlig, at en sådan analyse ville vise flere interessante træk. Der er ingen tvivl om, at den første krone, som det offentlige giver ud, er godt givet ud, fordi en sådan udgift dækker et helt elementært fælles behov. Men det må være lige så givet, at mange af de penge, man i dag giver ud fra det offentlige side, ikke dækker et sådant elementært behov og dermed ikke gør særlig stor nytte. Den første krone, man betaler i skat, føles ikke som nogen større omkostning eller belastning for den enkelte, og slet ikke hvis der er tale om en jordrentesvarelse til det offentlige under frie markedsvilkår, for så betyder det blot, at jordrenten tilfalder samfundet fremfor den enkelte. Den sidste krone, man i dag slipper til det offentlige, stat eller kommune, føles og er en meget stor belastning; der er for mig slet ingen tvivl om, at næsten alle i dag føler, at den samfundsmæssige omkostning langt overstiger det samfundsmæssige udbytte ved, at det offentlige løser opgaven.

Det kan i høj grad være et bevis på denne problematik, at mange i dag søger skattefrit arbejde og får det. Man kommer ligefrem til at mindes salig finansminister Vilhelm Lassen, der ved gennemførelsen af indkomstskatteloven af 1903 var så uforsigtig at give udtryk for, at nu ville riget ikke længere fattes penge. De få har vel klaret den, men hvad med de mange? Man sagde så smukt, at nu skulle de stærkeste skuldre bære de tungeste byrder, men er det gået sådan? Jeg spørger bare. Nej, vi er havnet i en ulyksalig tilstand, hvor man betaler indkomstskat efter manglende evne til eller mulighed for at snyde. Det er og bliver asocialt. Desto højere indkomstskatten bliver, desto værre bliver det; derfor skal indkomstskatten ned.

Et tredje stort område er uddannelsesområdet, hvor meget trænger til at rettes op. Da vi vel også på det uddannelsesmæssige område trænger til en større debat, skal jeg ikke her gå i enkeltheder, men dog trække et par ting frem.

Vi er sympatisk stemt over for at bevare børnetilskuddene under den forudsætning, at der ikke ydes en egentlig uddannelsesstøtte til det boglige område, hvorved man jo vil